

A bíróság [REDACTED] által képviselt Lombard Lízing Zrt. (6722 Szeged, Tisza Lajos krt. 85-87.) felperesnek – dr. Csitos Eszter ügyvéd (6000 Kecskemét, Kisfaludy u. 8.) által képviselt [REDACTED] alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság a kereseti kérelmeket elutasítja.

A bíróság kötelezi az felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 67.589 (hatvanhétezer-ötszáznyolcvankilenc) forint perköltséget.

Az ítélettel szemben a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Budapest Környéki Törvényszékhez címezve, a Ceglédi Járásbíróságnál kell írásban 3 példányban, az elektronikus úton kapcsolatot tartó félnek pedig elektronikus úton benyújtani.

A fellebbezéssel megindított másodfokú eljárásban a jogi képviselet nem kötelező. Ha a fellebbezést benyújtó fél jogi képviselővel rendelkezik, vagy a 2015. évi CCXXII. törvény előírásai szerint elektronikus útra köteles, a fellebbezést elektronikus úton köteles benyújtani. Ha az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett fél a fellebbezést nem elektronikus úton, vagy elektronikus úton, de nem az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvényben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon terjeszti elő, a bíróság a fellebbezést visszautasítja.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti.

I N D O K O L Á S

Az alperes a ceglédi Renault Márkakereskedésben kiválasztott egy Renault [REDACTED] típusú gépjárművet. Az alperes 2008. január 18-i finanszírozási kérelme alapján 2008. január 21-én a felperes és az alperes között létrejött a [REDACTED] számú egyedi kölcsönszerződés, amely az alperes és a felperes, továbbá a szállítóként megjelölt ST-Mobil Kft. (2700 Cegléd, Jászberényi u. 130.sz.), továbbá a gépjármű azonosító adatain kívül tartalmazta a gépjármű bruttó vételárát (2.860.000 forint), azt, hogy a felperes az Üzletszabályzatban foglalt feltételek

mellett az alperesnek 2.574.000 forint pénzkölcsönt nyújt abból a célból, hogy az a pénzkölcsön felhasználásával a fenti gépjármű tulajdonjogát a fent megnevezett szállítótól megszerezze.

A kölcsönszerződés 2. pontja szerint az egyedi kölcsönszerződésben nem szabályozott kérdéseket a szerződés elválaszthatatlan részét képező, a Lombard Finanszírozási Zrt. hitelezési tevékenységére szolgáló Üzletszabályzata Gépj.hit.tev.HIT/2006.05.31. tartalmazza. A kölcsönszerződés 3. pontja szerint a kölcsönbe vevő (alperes) kijelenti, hogy az egyedi kölcsönszerződésben, az annak elválaszthatatlan részét képező opciós és adásvételi szerződésben, valamint az Üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, és azokat a jelen szerződés aláírásával magára nézve kötelezőnek ismeri el, és az Üzletszabályzat átvételét a jelen szerződés aláírásával nyugtázza. Az egyedi kölcsönszerződés ezenfelül többek között tartalmazza a THM-t (10,22 %), a mértékadó devizanemet (CHF), a kölcsönbe vevő által választott kamatváltozásról I. és kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) elszámolási módot, amely fix törlesztőrészekkel rendelkező deviza alapú finanszírozás (fix deviza konstrukció). Itt a szerződés tartalmazza, hogy a kamatváltozás I., a kamatváltozás II., (árfolyamváltozás) elszámolása a futamidő végén történik. A fizetendő kamatváltozás I. és kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) esetén a futamidő (azonos törlesztőrészek mellett) meghosszabbodik. A visszajáró kamatváltozás I. és kamatváltozást II. (árfolyamváltozás) a hitelező visszautalja a kölcsönbe vevőnek. A kölcsönszerződés ezenfelül tartalmazza a kölcsön összegét (2.574.000 forint), a rendszeres törlesztőrészek számát (120 darab), a havi törlesztőrészlet értékét (32.824 forint), azt, hogy a rendszeres törlesztőrészek esedékessége 2008. március 7. napja, majd azt követően minden hónap 7. napja, végezetül az összes törlesztőrészletet (3.938.880 forint). Az egyedi kölcsönszerződés szerint a kölcsönbe vevő átutalással teljesíti a törlesztést. Az egyedi kölcsönszerződés a kamat százalékos mértékét nem rögzíti, a szerződés 8. pontja, és az Üzletszabályzat XI.1. pontja szerint a fizetendő kamatváltozás I., és kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) esetén a futamidő azonos törlesztőrészek mellett meghosszabbodik, a kamatváltozás I. és kamatváltozás II. megfizetésére rendelkezésre álló fizetési határidő időpontjáig.

A felperes 2013. március 6-án árfolyamváltozás címén 638.043 forintot terhelt rá az alperes hitelszámlájára. Az alperesnél a kiterhelésig egyszer 13, egyszer pedig 274 forintos késedelmi kamatot eredményező késedelem volt a törlesztések során, ezt követően pedig négy alkalommal került rögzítésre (egy 690, egy 147, egy 138 és egy 3 forintos késedelmi kamatot eredményező) fizetési késedelem, a törlesztés egyébként folyamatosan megtörtént.

A felperes 2015. május 4-én közölte az alperessel a 2014. évi XL. törvény szerinti elszámolást, amely 2015. február 1. napjáig rögzítette a tisztességtelenül felszámított összeget (87.574 forint), azt, hogy ez az összeg tartozásra került elszámolásra, valamint hiteltörténeti kimutatása rögzíti, hogy eddig az időpontig az alperes által ténylegesen megfizetett összeg 2015. február 1-ig 3.796.407 forint. Az alperes panaszbeadványt nyújtott be a felpereshez, kérte a számítás felülvizsgálatát, panaszbeadványa azonban a Pénzügyi Békéltető Testülethez nem jutott el, hiánypótlás nem teljesítése okán. Az alperes továbbra is fizette a havi részleteket.

2015. augusztus 18-i közléssel 83.504 forint lejárt tartozás 2015. augusztus 31. napjáig történő maradéktalan megfizetésére szólította fel felperes az alperest, ellenkező esetben felperes a szerződést azonnali hatállyal felmondja. Az alperes nem rendezte a felszólítás szerint közölt tartozásrészt, így a kölcsönszerződést a felperes 2015. október 7. napjára felmondta 142.339 forintos tartozás alapján, amely az alábbi tételekből állt: 79.897 forint tőke, 5.857 forint kamat, 55.035 forint árfolyamváltozás I. és 1.550 forint egyéb jogcímen

követelt tartozás. A felperes közölte az alperessel, hogy a szerződés megszűnésének napjával a szerződésből eredő valamennyi tartozása egy összegben esedékessé vált, ezáltal összesen 1.106.832 forinttal tartozik az alperes. A teljes kimutatott tartozás az alábbi összegekből állt: lejáratott tőketerhelés 602.247 forint, lejáratott kamatterhelés 2.637 forint, árfolyamváltozás II. 471.336 forint, hirdetményben meghatározott ügyviteli költség (eljárási díj) 30.112 forint, szerződéskezelési díj 500 forint. A felperes közölte az alperessel, hogy amennyiben 2015. október 7. napjáig jóváírásra kerül a felmondás napjáig esedékessé vált 142.339 forint, a hirdetményben meghatározott ügyviteli költség címén esedékessé váló 30.112 forint, árfolyamváltozás jogcímén kért 26.055 forint, valamint törlesztőrészlet jogcímén kért 32.824 forint, azaz összesen 231.333 forint, akkor a felperes a felmondást visszavonja. A felperes felhívása szerinti tartozásrendezés nem történt meg, így 2015. október 15-én közölte a felperes az alperessel 2015. október 7-én kelt levelében, hogy 2015. október 7-én letelt a felmondó levélben hivatkozott felmondási idő, így a szerződés megszűnés napján fennálló szerződésből eredő teljes tartozása alperesnek 1.274.528 forint. Az alperes 2015. október 7-ig folyamatos törlesztés mellett 4.118.935 forintot fizetett a felperesnek.

A felperes ezt követően az alperes súlyos szerződésszegésére hivatkozással előbb fizetési meghagyást kezdeményezett, mely ellentmondás következtében perré alakult.

A felperes keresetet tartalmazó iratában két, halmazatban álló keresetet terjesztett elő. Az első keresetben kérte a bíróságot, hogy a felek között 2008. január 21. napján létrejött egyedi kölcsönszerződést a megkötésig visszaható hatállyal nyilvánítsa érvényessé akként, hogy az induló ügyleti kamat éves, százalékos mértéke 9,96 %. Második kereseti kérelmében az első keresetnek megfelelően érvényessé nyilvánított szerződés alapján kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest a szerződésből eredő követelés jogcímén 1.351.775 forint tőke, 19.461 forint lejárt késedelmi kamat, 1.299.079 forint után 2018. július 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszerese mértékű késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére. A felperes kereseti kérelme alátámasztásául számos bírósági eseti döntésre hivatkozott, és kereseti kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (r.Ptk.) 523. § (1) bekezdése, 198. §, 200. § (1) bekezdése, 298. §, 318. §, 339. §, 319. §, 321. §, 525. § és 523. §-aira alapította. Hivatkozott arra, hogy a 2014. évi XL. törvény 38. § (6) bekezdés b) pontja alapján a felek közötti törvényi elszámolás felülvizsgálat, az abban foglaltak vitatására az alperes nem jogosult.

A perben a bíróság bírósági meghagyást bocsátott ki, az alperes ez ellen határidőben ellentmondással élt, ezzel egyidejűleg ellenkérelmet is előterjesztett. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes alperesi perköltségben való marasztalását kérte. Az egyedi kölcsönszerződésben foglaltak tényét nem vitatva rámutatott arra, hogy a kölcsönszerződés az ügyleti kamat mértékét nem tartalmazza. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés tartalma és tényleges elszámolása alapján nem is deviza alapú szerződés. Előadta, hogy a kamat értékének hiánya a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti semmisséget eredményezi a kölcsönszerződés vonatkozásában. Rámutatott arra, hogy a szerződésnek ezt a hiányosságát a felperes is elismeri a keresetében, amelyben maga kéri a szerződés érvényessé nyilvánítását. Álláspontja szerint a kamat értéke az F/13. számú melléklet képlete szerint sem kiszámolható, a képlet inkább a kamat ismeretében a törlesztés meghatározására lenne alkalmas. Az alperes előadta továbbá, hogy a kölcsönszerződésben 120 x 32.824 forint megfizetését vállalta, ehhez képest a felperes részére a felmondásig 4.118.935 forintot fizetett meg. Az alperes ezenfelül hivatkozott arra, hogy a szerződés

ellentétes a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjával is, továbbá a felperes a Hpt. 203. § szerinti tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget, mely utóbbi következményeként a fogyasztói szerződésnek minősülő kölcsönszerződés tisztességtelen a r.Ptk. 209. § (1) és semmis és 209/A. § (2) bekezdése alapján.

A kereseti kérelmek nem alaposak.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 1. § a) pontja alapján a 2014. március 15. napját megelőzően keletkezett jogviszonyra így a tárgyi kölcsönszerződésre és az abból eredő követelésekre is a r.Ptk. rendelkezését kell alkalmazni.

A r.Ptk 523. § (1) bekezdése szerint kölcsönszerződés alapján a pénzintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.

A r.Ptk 525. § (1) bekezdés e) pontja szerint a hitelező azonnali hatállyal felmondhatja a kölcsönt, az adós más súlyos szerződésszegést követett el.

A r.Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

A felek a szerződést deviza (svájci frank) alapú szerződésként kötötték, ez a szerződés okiratából egyértelműen megállapítható az alperes arra vonatkozó állítása, hogy a szerződés forint alapú, nem helytálló. A bíróság ezen felül megállapította, hogy a szerződés fogyasztói kölcsönszerződés.

A Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (DH1 tv.) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) 18. § rendelkezései, a becsatolt iratok és a 2015. december 31. napi jogvesztő határidő eltelte alapján megállapítható, hogy az elszámolás a felperesi állításnak megfelelően nem vitatható.

A r.Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

Mivel az alperes aláírásával elismerte, hogy az Üzletszabályzatot megismerte és átvette, a perben ezzel ellentétes tény pedig nem bizonyosodott be, az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált, azonban nem teljes terjedelemben érvényesen.

A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) kölcsönszerződésre irányadó hatályú rendelkezései közül a Hpt. 203. § (6) bekezdése szerint olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a

szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

A Hpt. 203. § (7) bekezdés a) pontja szerint pedig a (6) bekezdésben meghatározott kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre.

Kockázatfeltáró nyilatkozatot a felperes nem készített, az egyedi kölcsönszerződés nem tartalmaz tájékoztatást az árfolyamkockázatra valamint annak a törlesztő részletre gyakorolt hatására vonatkozóan. Az Üzletszabályzat több, nehezen értelmezhető pontjának összeolvasása, alapos tanulmányozása is csak odáig vezeti az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztót, hogy ő visel egy meghatározatlan árfolyamkockázatot. Ennélfogva további bizonyíték kellett ahhoz, hogy a bíróság megállapíthassa azt, hogy az alperes megkapta a szükséges tájékoztatást a vállalandó árfolyamkockázat vonatkozásában különös tekintettel a 2/2014. Polgári jogegységi határozat következő megállapítására. „Ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen.”

A r.Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A r.Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

Az alperes hivatkozott a szerződés fenti okból megállapítható semmisségére. A felperesnek állt tehát érdekében, hogy a Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdései szerint megkövetelt tájékoztatási kötelezettség megtörténtét a bíróság valósan fogadja el.

A csatolt okiratok szerint nem történt meg a törvény szerint kötelező tájékoztatás.

A felperes képviselőjében a szerződéskötésnél közreműködő két személyt a bíróság tanúként hallgatta meg.

A tanúvallomásokból és a kölcsönszerződés okiratán szereplő aláírásokból bebizonyosodott, hogy az egyik személy mind a hitelező képviselőjeként, mind ügyleti tanúként aláírta a szerződést, amely szerződésen a felek aláírását így csak egy személy hitelesítette ügyleti tanúként.

A kölcsönszerződés ennél fogva nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 325. § (1) bekezdése szerinti követelményeknek és nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak.

A tanúvallomások ezen felül nem bizonyították, hogy az alperes megkapta a szerződéskötéskor az árfolyamkockázat vonatkozásában törvény által előírt tájékoztatást.

A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. Így e körben a bizonyítás sikertelensége a felperes terhére értékelendő.

Ennél fogva az árfolyamkockázat körében meg nem kapott megfelelő tájékoztatás hiányában az alperes alappal hagyhatta figyelmen kívül az árfolyamkockázatot vagy gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, esetleg az őt csak korlátozott mértékben terheli.

Ezért a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése – az alperesi ellenkérelemben foglaltakkal egyezően - a r.Ptk. 209. § és a 2/2014. PJE értelmében tisztességtelen és a r.Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint semmis.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja szerint semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, a hiteldíjmutató számítása során figyelembe nem vett egyéb - esetleges - költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek pontosan nem határozhatók meg, az ezekre vonatkozó becslést.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerint semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, ideértve a kamatokat, járulékokat, valamint ezek éves, százalékban kifejezett értékét

A bíróság álláspontja szerint az alperes helytállóan hivatkozott arra is, hogy a szerződés nem tartalmazza a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti törvényi előírásokat, mégpedig pontosan a szerződésbe épített árfolyamkockázati rendelkezések miatt. Ezért ezen jogszabályi rendelkezések és a r.Ptk. 200. § (2) bekezdés első fordulata alapján a szerződés szintén semmisnek minősül.

A szerződés semmisségére az alperes kifejezetten hivatkozott a fenti okok miatt, a felperes pedig közvetetten már a keresetet tartalmazó iratában kifejezte a szerződés érvénytelenségét elismerő álláspontját azzal, hogy a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte.

A felek közötti eltérő álláspont lényegében abban volt, hogy az érvénytelenségnek milyen jogkövetkezményei alkalmazandók.

A r.Ptk. 237. § és 239. § rendelkezik az érvénytelen szerződés esetén alkalmazandó jogkövetkezményekről, részletesen pedig a Kúria Polgári Kollégiuma 1/2010. (VI.28.) PK véleményében foglalt állást a szerződés érvénytelenségének jogkövetkezményei tekintetében.

A r.Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.

A r.Ptk. 237. § (2) bekezdése szerint ha a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet nem lehet visszaállítani, a bíróság a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja. Az érvénytelen szerződést érvényessé lehet nyilvánítani, ha az érvénytelenség oka - különösen uzsorás szerződés, a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén az aránytalan előny kiküszöbölésével - megszüntethető. Ezekben az esetekben rendelkezni kell az esetleg ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás visszatérítéséről.

A r.Ptk. 239. § (1) bekezdése szerint a szerződés részbeni érvénytelensége esetén az egész szerződés csak akkor dől meg, ha a felek azt az érvénytelen rész nélkül nem kötötték volna meg. Jogszabály ettől eltérően rendelkezhet.

A r.Ptk. 239. § (2) bekezdése szerint *fogyasztói* szerződés részbeni érvénytelenség esetén csak akkor dől meg, ha a szerződés az érvénytelen rész nélkül nem teljesíthető.

Az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény szerint ha az érvénytelenség oka kiküszöbölhető vagy utóbb megszűnt, a bíróság az érvénytelen szerződést a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal érvényessé nyilváníthatja. A szerződés érvényessé nyilvánítása egyenrangú lehetőség az eredeti állapot helyreállításával. Ha mindkettő alkalmazható lenne, akkor a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy az érvénytelenség melyik jogkövetkezményét alkalmazza. Ha a szerződéskötés előtt fennállt helyzet visszaállítása - akár eredeti, akár utólagos irreverzibilitás folytán - nem lehetséges vagy nem célszerű és a szerződés érvényessé sem nyilvánítható, a bíróság a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja és rendelkezik az esetleg ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeli megtérítéséről.

A r.Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint ugyanis a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A r.Ptk. 207. § (2) bekezdése szerint ha az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződés tartalma az (1) bekezdésben foglalt szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel meghatározójával szerződő fél, illetve a *fogyasztó számára kedvezőbb* értelmezést kell elfogadni.

Jelen esetben a szerződés az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses feltételek tekintetében mindenképpen semmis, nélkülük azonban - és csak így - a bíróság álláspontja szerint a szerződés teljesíthető. Ez gyakorlatilag a deviza alapú kölcsönszerződésben a felvételtkor árfolyam rögzítését jelenti. Ez megszünteti egyidejűleg a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti semmisségi okot is, mert ez esetben már a THM és a kamat meghatározása is megfelelő a felek által rögzítettek szerint.

Így tehát annak ellenére, hogy a fogyasztói szerződés tartalma a THM, valamint

kamatrendelkezések alapján a r.Ptk. 207. § (1) bekezdésben foglalt szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a r.Ptk. 207. § (2) alapján a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést elfogadva (vagyis megállapítva, hogy a kölcsönszerződés 9. pontja alapján a fentiek szerint a teljes visszafizetendő összeg és a kölcsönösszeg különbözete adja az összes költséget) meghatározható a kölcsönösszeg felett alperes által fizetendő teljes költség. Ezt hangsúlyozza is deviza alapú szerződések esetében a Kúria a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekben felmerült egyes elvi kérdésekről szóló 6/2013. Polgári jogegységi határozatának 6. és 5. pontjában.

A bíróság álláspontja szerint tehát a perbeli kölcsönszerződés az érvénytelen szerződéses feltételek nélkül teljesíthető, különös tekintettel a r.Ptk. 207. § (2) bekezdés szerinti irányadó értelmezési szabályra.

Ezek alapján, ilyen értelmezés mellett az egyedi kölcsönszerződés 9. pontja határozza meg az alperes ellenszolgáltatási kötelezettségét. Az egyedi kölcsönszerződés 9. pontja szerint pedig az alperes 120 x 32.824 forintot (azaz összesen 3.938.880 forintot) volt köteles teljesíteni a felperesnek.

Az alperes – a felperes által benyújtott iratok (különösen: hiteltörténeti kimutatás és az F/67 alatt csatolt kimutatás) által alátámasztottan - a 2015. október 7-i hatályú felmondásig folyamatos törlesztés mellett összesen ténylegesen megfizette a 3.938.880 forintot meghaladó, a törlesztés során rögzített késedelmi kamatokat is fedező, általa hivatkozott (4.118.935 forintot) összeget a felperesnek.

A felperes érvénytelen szerződési feltételek alapján terhelt ki árfolyamkockázatból eredő kötelezettséget az alperesre. Ennek a kiterhelésnek, valamint a szerződés felmondásának azonban már nem volt joghatálya. A kölcsönszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó részének érvénytelensége miatt ugyanis a felperes ezen szerződéses feltételek alapján tett egyoldalú cselekményei szintén érvénytelenek.

A r.Ptk. 4. § (4) bekezdés második fordulata szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

A felperes tehát alaptalanul hivatkozott a szerződés felmondása következtében egy összegben esedékessé vált alperesi tartozásra, ebből eredő késedelmi kamattartozásra és egyéb alperesi fizetési kötelezettségekre.

A bíróság figyelembe vette az alperes szerződés alatt teljesített összes befizetését (4.118.935 forintot), amely meghaladja az árfolyamkockázati szerződéses feltételtől mentes szerződés (tehát a felvételtől árfolyamon rögzített deviza alapú kölcsönszerződés) szerint meghatározott teljes visszafizetendő összeget (3.938.880 forintot), fedezi a törlesztések alatt rögzített késedelmi kamatokat (összesen 1.265 forint) is. Ebből fakadóan a felperesnek nincs fennálló érvényesíthető követelése az alperessel szemben.

A felperes egyik kereseti kérelme arra irányult, hogy az érvénytelen szerződést a bíróság a megkötésig visszaható hatállyal nyilvánítsa érvényessé akként, hogy az induló ügyleti kamat éves, százalékos mértéke 9,96 %.

Ez nem volt teljesíthető a fentiek okán, hiszen a szerződésnek nemcsak a kamatmegjelölés hiánya volt az érvénytelenséget eredményező hibája, hanem a THM meghatározása is jogellenes volt, továbbá – és alapvető semmisségi okként - a fentiekben kifejtettek szerint tisztességtelen és ezáltal semmis volt az árfolyamkockázat szerződéses rendelkezése.

Ez utóbbi érvénytelen szerződéses feltétel nélkül azonban a bíróság álláspontja szerint a szerződés teljesíthető, és teljesítette is az alperes a kötelezettségét.

Mindezek alapján a bíróság - a perben előterjesztett kereset és ellenkérelem keretei között elbírálva a jogvitát - a felperes mindkét keresetét elutasította.

Az alperes pernyertes lett, a felszámított perköltsége a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján

67.589 forint. A bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszt a pereszt a peres perköltségének megtérítésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Cegléd, 2019. december 20.

dr. Provaznik Balázs sk.
bíró